

V

Prolog

VŠICHNI UMÍRAJÍ. ALE NE VŽDY ZŮSTÁVAJÍ MRTVÍ. VĚŘTE MI, JÁ TO VÍM.

Po zemi chodí rasa vampýrů, kteří jsou doslova krácejícími mrtvolami. Říká se jim Strigojové, a jestli o nich ještě nemáte noční můry, brzy je mít budete. Jsou silní a rychlí. Zabíjejí bez váhání a bez slitování. Navíc jsou nesmrtelní a díky tomu je zatraceně těžké je zničit. Existují pouze tři způsoby, jak to provést: probodnout jim srdce stříbrným kulem, useknout jim hlavu nebo je zapálit. Nic z toho není jednoduché, ale pořád je to lepší než nemít vůbec žádnou možnost.

Po světě chodí i hodní vampýři. Nazývají se Morojové. Jsou živí a disponují neuvěřitelnými magickými schopnostmi v ovládnutí jednotlivých živlů – země, vzduchu, vody a ohně. (Tedy většina Morojů to umí – ale výjimky vysvětlím později.) Jinak magii moc nepoužívají, což je vážně smutné. Byla by to skvělá zbraň, jenže Morojové jsou přesvědčeni, že magie by se měla využívat jen k mírumilovným účelům. To je jedno z nejdůležitějších pravidel jejich společenství. Morojové jsou obvykle vysocí a štíhlí a nesnášejí přemíru slunečního světla. Ale to jim vynahrazují nadlidské schopnosti jejich smyslů: zraku, čichu a sluchu.

Oba druhy vampýrů potřebují krev. To z nich koneckonců dělá vampýry. Morojové ale nezabíjejí. Místo toho mají kolem sebe lidské dárce, kteří jim krev poskytují dobrovolně po menších dávkách. Dárci to dělají proto, že vampýřím kousnutím se jim vyplaví do krve endorfiny, po nichž se cítí vážně, vážně skvěle a mohou na nich dokonce být závislí. Tohle vím z osobní zkušenosti. Tihle lidští dárce jsou v podstatě drogově závislí na upířím kousnutí.

Mít po ruce dárce je přesto lepší než způsoby Strigojů, protože – jak byste asi čekali – ti pro krev zabíjejí. Myslím, že se jim to líbí. Pokud Moroj někoho zabije během pití, z jeho oběti se pak stává Strigoj. Někteří Morojové si to sami vyberou. Vzdají se svých magických schopností i morálky, aby dosáhli nesmrtelnosti. Strigoj může být stvořen i násilím. Když Strigoj pije krev své oběti a tu pak přinutí napít se na oplátku jeho vlastní krve..., hned máte na světě nového Strigoje. Tohle se může stát komukoli: Morojovi, člověku, nebo... dhampýrovi.

Dhampýr.

To je to, co jsem já. Dhampýři jsou napůl lidé, napůl Morojové. Ráda si myslím, že máme z obou ras to nejlepší. Jsem silná a zdatná jako lidé. Na slunce si můžu chodit, jak se mi zrovna zachce. Ale stejně jako Morojové mám opravdu dobré smysly a reflexy. Výsledkem je, že z dhampýrů bývají nejlepší osobní strážci – což dělá většina z nás. Říkají nám strážci.

Celý život trávím tím, že se učím chránit Moroje před Strigoji. Na Akademii svatého Vladimíra, což je soukromá škola pro Moroje a dhampýry, navštěvuju zvláštní hodiny a cvičení. Umím používat všechny druhy zbraní a taky rozdat pár opravdu ošklivých ran. Už jsem zmlátila kluky dvakrát větší, než jsem já, a to ve třídě i mimo ni. A kluci jsou vlastně jediní, koho mlátím, jelikož s námi do školy chodí holek jen málo.

Dhampýři sice zdědili nejružnější schopnosti, ale jedné věci se nám nedostává. Dhampýři nemůžou mít děti s jinými dhampýry. Neptejte se mě proč. Nejsem žádná genetická inženýrka nebo tak něco. Člověku s Morojem se vždycky narodí jen dhampýr a z těchto svazků pocházíme především. K tomu ale zas tak často nedochází; Morojové se raději snaží držet od lidí dál. Jenže díky šťastné genetické náhodě vznikne vždy jen dhampýr i ze spojení Moroje a dhampýra. Já vím, já vím, je to šílenost. Mohli byste si myslet, že takhle získáte dítě, které bude ze tří čtvrtin vampýr, že jo? Kdepak! Napůl člověk, napůl Moroj.